

13 Boas som fullföljde

{biblink} Rut 3:18

Tro nu inte att namnet Boas skulle betyda "han som fullföljer". Namnets betydelse är inte fullt klar. Varje bibelläsare minns att den ena av de två pelare som Salomo ställde upp framför förhuset till tempelsalen kallades Boas, 1 Kung 7:21. Pelaren Boas brukar få sitt namn uttytt: "I honom är styrka", även om inte heller detta är språkligt korrekt. Kort sagt: namnet Boas bör inte spela stor roll när vi talar om mannen med detta namn.

Boas från Betlehem framträder för oss med en inställning som man måste gilla. Han är inte snål, tvärtom ser han till att fattiga och behövande får tillgodose sig på hans bekostnad. Detta kan man utläsa av hans sätt att gå tillväga under skördetiden. Men därtill kommer hos honom en annan egenskap, som den kloka änkan Noomi har genomskådat, trots att Boas ännu inte gett bevis för den, när Noomi faller sitt yttrande: "Bida, till dess du får se hur saken avlöper, ty mannen skall icke giva sig ro, med mindre han i dag för saken till sitt slut."

Noomi måtte ha varit en människokännare. Det visade sig tids nog att hon haft rätt. Och så kom det sig, att Boas gifte sig med Rut och blev far till Isai och farfar till David. Och en gång i tidens fullbordan skulle av Davids släkt framgå den som skulle bli Israels och hela människovärldens Frälsare.

Därför är det till Honom, Frälsaren, som tanken går vidare, när det om hans stamfader Boas sägs att han är av den sorten att 'han inte ger sig någon ro förrän han fört en sak till sitt slut. Framför allt, och i fullkomlig bemärkelse, gäller det om Jesus på den dag som blev hans smärtas dag framför alla andra dagar, men också hans och därmed vår stora segerdag: Långfredagen. Alla andevärldens krafter mobiliserades för att få honom att lämna verket halvgjort. Han hade kunnat stiga ner från korset och därigenom fått den smädande skaran att i ett ögonblick förvandlas till en hop av hänförda beundrare, som skulle burit honom i triumf tillbaka in i staden. Han som gjort så många kraftgärningar för att hjälpa andra, skulle bara ha behövt göra ett enda litet mirakel, ett litet, ty vad vore det att låta spikskallarna krympa eller såren vidga sig ett ögonblick, i jämförelse med vad han redan hade gjort: bespisat femtusen med två bröd, gått på vattnet, uppväckt döda?

Men han lät varken vän eller ovän komma till tals i försöken att få honom att lämna verket halvgjort. Han gav sig ingen ro, förrän på denna enda dag, den långa fredagen, förde saken till ett slut, så att han kunde andas ut sin sista suck i ordet: Fullbordat! Pris vare dig, o Kriste! {/biblink}

Sven Danell: Bibliska bipersoner 13